

voikede betydelig. Naar enkelte Apoteker med reelt Privilegium ere solgte til paafaldende høje Priser, skyldes dette jævnlige, naar man undersøger Sagen nærmere, særligt Liebhaber, Nybygninger, eller at f. Eks. den paagældende Ejendom som saadan er stegen i Pris, ligesom alle andre Ejendomme i større Byer, naar de ligge paa et godt Strøg. En yderligere Grund til, at de reelle Privilegier næppe ville stige, er, at man hvert Aar opretter flere og flere personlig privilegerede Apoteker, og fortsættes hermed i passende og nærmere bestemt Omfang, hvor Befolkningens Tarv kræver det, uden at træde, de reelle Privilegiehaveres Ret for nær, er der, som sagt, ingen tvingende Grund til nu, forinden nærværende Lovforslag behandles, at forlange fremlagt Forslag til Lov om Ordning af Apotekervæsenet i det hele, hvorunder Afløsning af de reelle Privilegier. Nu er der af 174 Apoteker (og 2 Hjelpeapoteker) 84 reelle og 90 personelle. So mere disse sidstes Majoritet stiger, desto lettere vil Afløsningen af de reelle Privilegier kunne gennemføres.

Skulde imidlertid Udvalgets og Tingets Flertal fastholde Ønsket om at opfordre Ministeren til at fremlægge Forslag til en Ordning af Apotekervæsenet i det hele, derunder Afløsningen af de reelle Privilegier, hvorfor i 1894 Kommissionens Flertal i Princippet udtalte sig, kan jeg subsidiært ogsaa gaa med hertil.

Jeg mener ikke, at Apoteker med reelle Privilegier skulle konverteres til Statsapoteker, da saadant fraraades af Kommissionen af 1894, saa vidt vides ikke er prøvet andetsteds, og det næppe vil vise sig formaalstjenligt at lave en hel Række ny Embedsstillinger, hvor tidligere privat Digtighed og Foretagelse saand har været det ledende; bureaukræftig Betjening som paa andre Statsanstalter vil heller næppe falde i Publikums Smag.

De ny Apoteker bør sikkert helst stiftes ved Lovordnede personlige Privilegier, hvor den private Foretagelse saand vil kunne udvikle sig under Statens Kontrol. Smidlertid vil heller ikke disse Stillinger kunne være tilgængelige for alle

Farmaceuter, da der vil kræves en Kapital paa 20—30,000 Kr. for den, der skal overtage dem og have sit Apotek forsvarlig forsynet. Ikke desto mindre vil der rimeligvis til alle Tider være tilstrækkelig mange, der kunne præstere det i saa Henseende fornødne. Crede, der blive Apotekere ad denne Vej, ordentligvis mellem 45 og 50 Aar gamle, altsaa ikke unge, opvejedes det hidtil ved, at Overtagerne af de reelle Privilegier som Regel vare yngre Folk, som tilførte Saget ønskelig Kapital.

Derimod vil jeg bestemt fraraade at give Apotekernæringen fri alene med den Begrænsning, at Udøverne skulle være faglærte og underkastede Tilsyn, da jeg frygter for, at det vil være til Tab og Banfelighed særlig for Folkets store Flertal, og de Erfaringer, man har gjort i andre Lande i Europa og Amerika, ere hverken tilfredsstillende eller betryggende.

Vi ville sikkert paa den Maade arbejde Storkapitalen i Hænde, og store Fabrikker og Magasiner ville ogsaa her komme til at dominere over hele Vnien. At sætte en Medicinaltakst vil stride imod Princippet om fri Næring, hvor den indbyrdes Konkurrence maa være det, der regulerer Prisen, og i hvert Tilfælde ikke nytte noget, da man ligesom i Udlandet vil blive oversvømmet med Patent-Medicin og Arkana, opstaaet ved Samvirken mellem Apotekerne og visse Læger. Denne Patentmedicins Indhold vil være en Hemmelighed, den rammes ikke af en eventuel Takst, og den vil i alle Tilfælde have den Egenkab at være usforholdsmæssig dyr og berige Fabrikkerne ved Publikums aldrig svigtende Betrøenighed. Erfaringen i Udlandet gaa afgjort i denne Retning.

Hertil vil komme, at Apotekerne ikke som nu ville findes der, hvor man ønsker, de skulle være, men de ville fortrinnsvis søge til de bedste Forhandlingspladser, i Byerne til „Strøget“ i disse, og savnes mange andre Steder, ikke mindst paa Landet, der maa hjælpe sig med mere eller mindre tarvelig forsynede Uleveringspladser. I de tætbefolkede Egne vil der være for mange Apoteker og i de thyndbefolkede for faa.